

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

Aquest número, 10 céntims de pesseta per tot Espanya
Fora d'Espanya fixarán lo preu los CORRESPONSALS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj.
nám. 20, botiga, BARCELONA

PREU DE SUSCRICIÓN: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pes-
setas 1'50.—Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

LOS NOSTRES REYS (per M. MOLINÉ.)

Aquests son los únichs que tot lo que portan es veritat.

ANY NOU.

ASSAN los anys com una exhalació; l' un darrera de l' altre, com si el temps ab buf huracanat imprimís velocitat vertiginosa á la sèva marxa.

L' any 89 va despedir-se'n deixantnos capulats ab la brometa del dengue, que va passar de broma.

L' any 90 s' acaba d' escorre, deixantnos entre les grapas dels conservadors, que la veritat siga dita, passan de broma y mitja.

Y així anem seguint, sempre de mal en pitjor.

Pero contra l' dengue va trobarse desseguida l' remey. L' anti-pirina feva verdaders miracles.

«No trobaré un medicament d' efecte segur, que no liuri de la plaga conservadoreca?

Ni falta que fa buscarlo, que bé prou que l' tenim aquest remey.

Contra la malaltia del dengue, l' anti-pirina.

Contra l' trancasso conservador, lo sufragi universal.

Ensaixem plens de fe en la sèva eficacia, y serém salvats.

Lo sufragi universal es la condensació de la voluntat nacional. Pèl país es medicina saludable; pels enemichs del país veneno actiu.

Sumemnos.

A un costat los que volém viure ab dignitat y ab honra, erigint la llei en norma única de las relacions dels ciutadans, sense mistificacions ni impuresas que la falsejin ó la corrompin.

Al altre costat los que per obtenir lo poder ho fan tot, y que pèl mèr fet de posseirlo se creuen autorisats per cometre tots los abusos, tots los escàndols, tots las infamias imaginables.

A un costat los amants del progrés, de la pau y del decoro de la nació.

Al altre costat, los que traban totes las iniciatives, los que perturban totes las armonías, los que davant del mon civilisat nos avergonyeixen.

A un costat los que volém una Espanya gran y digna com un ideal sagrat.

Al altre costat los que prenen la nació com una enorme tallada servida á la taula del pressupost.

A un costat nosaltres.

Al altre costat ells.

Ja està dit: sumemnos.

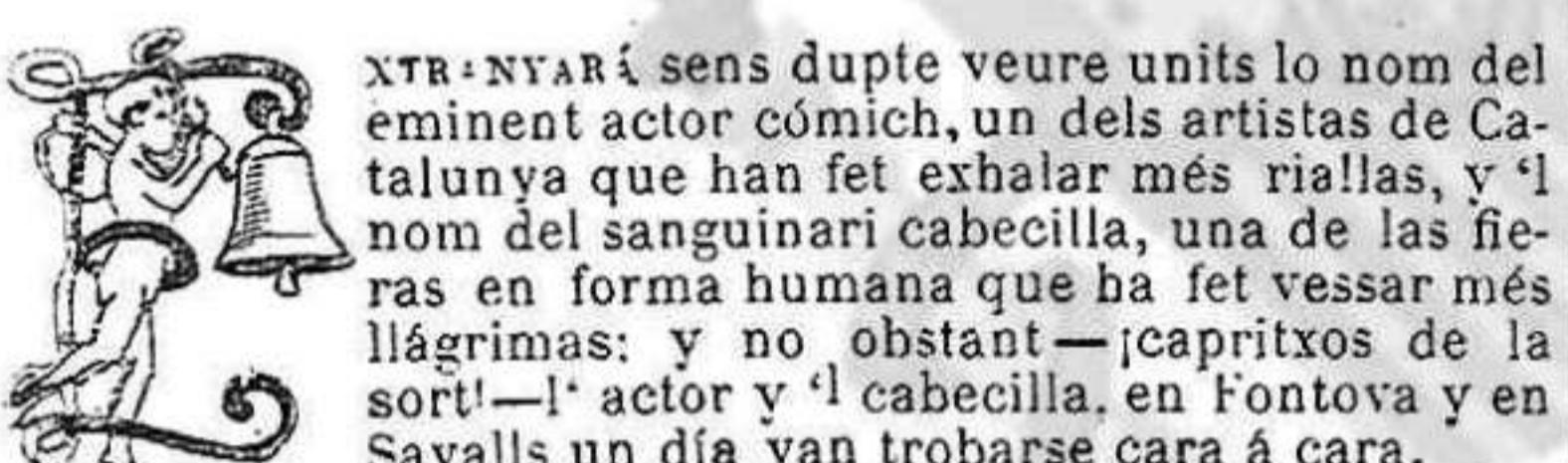
«Son més ells que nosaltres?»

La suma ho dirá bé prou.

Es à dir, la suma ho dirà si en la operació de sumar s' observava la deguda correcció.

Perque resulta que, com sempre, en quan anirémos nosaltres á reunir los sumandos, perque l' resultat de la suma resulti lo més abrumador possible, vindrán ells, com de costüm, á impedirlo, costi lo que costi y sense reparar en medis.

EN FONTOVA Y EN SAVALLS.

DONAVA gust sentirli explicar al notable y popular artista que acaba de morir, la extraordinaria aventura que li feu trigar coneixensa ab lo tigre de la muntanya.

Ara sabrán cóm va succeir.

La guerra civil bandolejava per Catalunya, sense posar lo peu fixo en lloc. A pesar de que l' sortir de la capital era fins á cert punt perillós, en Fontova s' hi arriscà, considerant que podia ferho impunement, per no haverse signat mai en cap partit polítich.

Feyà alguns días que s' trobava cansat y mal de salut, tenia ànsia d' esbargir-se, de reforsarse, de respirar l' ayre pur del camp, y s' encaminà á la vila de Manlleu.

Apenas aposentat á l' hostal, no faltà qui, tenint coneixement de la sèva arribada, se presentà a saludarlo. Qui podia ser aquest entusiasta més que un apassionat del art dramàtic? Tal era en efecte, y geperut per més senyas, y com a geperut, aixerit y llest. Ell no podia fer comedias, perque l' buito de l' esquena li impedia: pero s' escaballava de sobras, mantenint l' afició al teatro, dirigint una companyia de aficionats, emprendent las funcions pèl seu compte, sent, en una paraula, l' ànima del negoci teatral en aquella vila.

«Y bè, Sr. Fontova — li digué — ara qu' es aquí, que no podríam posar las *Joyas de la Roser*... Vosté faria l' Bernat, y nosaltres, bè ó malament...»

— No, no, no — respongué en Fontova — no estich pas per comedias... Precisament per no traballar durant uns quants días hi tocat pirandó de Barcelona... Y voldríau que ara?.. Ca, cà: impossible.

— Bueno, està bè, — indicà l' geperut, conformantse á la voluntat del actor — ho farém tot nosaltres: pero al menos vosté vinguins á veure.

Le ninot que l's reys portarán als conservadors.

Ab la possessió del poder creuenells tenir patent de corso, y així veurán com emplean primer l' amenassa per amilanar-nos, després la intriga y la corrupció per dividir-nos, més tard, si això no basta, la trampa y la falsificació per arrebatar-nos lo fruct de la victoria.

Amenassarán als ajuntaments que no sigan de la sèva corda, decretarán suspensions y persecucions judicials á granell, sembraran disgustos y perjudicis de tota mena. Los pobles sufriran los efectes de aqueixa perturbació en la administració dels seus interessos: moltes famílies honradas y sense cap céva que l's fassa courre l' ulls, hauran de arrostrar las consecuencias de procediments judicials, no per ser totalment infundats, menos molestos y gravosos.

Y després fomentarán maquiavèlicament la discordia entre l's partits de oposició. Buscarán á tota costa Judas que l's traheixin, galifardéus indignes que l's perturbin. Sembraran sota mà l' or, las promeses y l's afalachs entre l's que s' prestin á vendres perque cresqui la sisanya y l' desconcert. Dividirán per vencer.

Arribarà l' hora de la lluya, y si s' veuen perduts, organizarán partidas d' electors de camama que vajen á vo-

— Ah! Aixó ja es un' altra cosa.

— May dirà que hi pensat?

— Tú dirás.

— Com demà es festa major y es molt fàcil que tinguem columna, posarem D. Rafael del Riego... y farem un plé à vessar. ¿No li sembla?

— No està mal.

— Donchs foch á la màquina .. y fins á demà... Sobre tot, vínguins á veure. Si vosté es al teatro, traballarém més á gust.

L' endemà al matí l' geperut omplia las cantonades de Manlleu de cartells manuscrits anunciant la representació del drama: D. Rafael del Riego, ó un mártir de la libertad. Pero á la tarda lo mateix geperut no tenia prou camas per corre de cantó en cantó, ni tenia prou mans tampoc per arrancar un á un los cartells, sense deixarhi ni rastre. La cosa cremava. La esperada columna de tropa s' havia tornat una numerosa partida carlista. Lo vigia del campanar, que no deixava un punt lo seu observatori, en lloc de rosos havia ovirat boinas. Calia no perdre temps. Pocas horas després en Savalls, lo terrible y odiat cabecilla, entrava á Manlleu al davant de sa partida y totas las casas, inclusivament l' hostal, s' omplien de allotjats.

Poch cas feya en Fontova de aquell succès, que no li anava ni li venia, quan á las set del vespre, en lo precís moment que s' acabava de seure á taula pera sopar tranquilment, al anar á portar als llabis la primera cullerada, se presenta un oficial carlista y diu:

— Lo Sr. Fontova?

Assombro del actor. Mirada per escrutar los intents del oficial, y resposta breu y mitjà tartamudejada:

— Servidor

— De part del general, que vinga ab mí.

— De part del general?... — preguntà en Fontova ab la mà alsada, lo cotze sobre la taula y la cullera á dos travesos de dit dels llabis.

— Sí, senyor: de part del general... Y ara, desseguida.

— Aném, aném — digué en Fontova més mort que viu, y convensut de que no hi havia escapatoria.

Atravessant alguns carrers plens de faramal'a carlista, arribaren á la casa dont estava allotjat en Savalls, fortament custodiada per una nutrida guardia, y al trobarse al peu de la porta de la sala gran, en Fontova s' quedà á fora

tar ab noms ussurpats, nombrarán presidents que durant la votació y l' escrutini exerceixen de prestidigitadors, que s' agapossen de fugir dels col·legis electorals ab las actes en blanc, d' esmenar números, de cometre tota mena de delictes, contant ab la més absoluta impunitat. Dirán, com diuen sempre: «Qui triuña no peca; en lo triuño hi va invulnerada l' absoluçió.»

** Pero ns hem de deixar acorralar per la maldat de nosaltres enemichs?

No mil vegadas.

Cedir equival á suscriure la deshonra y la miseria de la nació, perpetuadas fins al infinit.

Precisament aquests mals son los que deuen encomenar-nos major ardiment pera combàtrels. A major estrago en l' enfermetat, major energia en lo remey.

¿Què fa l' metge ab lo malalt que se li está morint? Lluixar sense descàns y ab heroisme, fins al últim moment y nada. A morir sempre s' hi es á temps.

Y l' país no s' troba, no, en lo cas de un malalt deshaciat. En lo país radican totes las energies: despertemlas, estimulemolas, vigorisemlas, y talas poden ser y talas proporcions poden adquirir, que l's mateixos que avui alardejan de feros la por, acabin per atemoritzar davant de l' avanç popular, fermament resolta á no retrocedir un pas, en l' heroica defensa de son dret y de la llei trèpitada y escarnida.

Pera lograr aquest resultat no ns cansarem de repetirlo: precisa una coacció republicana, patriòtica en las seves miras, estreta en la sèva disciplina, resolta y enèrgica en los seus procediments.

La coalició es la garantia de la legalitat del sufragi.

Y la legalitat del sufragi es la prenda més segura de la victoria.

«Any nou, vida nova», diu l' adagi.

«Any nou, procediments nous», dihem nosaltres.

Imposem los tots de la necessitat de salvar á la patria, y l' any nou serà terrible pels conservadors.

Fins que poguem dir lo més prompte possible:

«Any nou, República nova.»

P. K.

1890!

VIDA Y MIRACLES DEL ANY PASSAT.

Escolteu, si no us espanta, la història del any Noranta.

Se presenta, crida /paso!

y ye 'ns tragina l' trancasso.

Als mejors es natural!

los sembla un any molt com cal.

Punxada per sas màns tocas,

la gent se mor com á moscas.

Després del dengue, l' ximplet

se dedica á portar fret.

Hi ha glassades tan certeras,

que l's nassos semblan cireras.

Escampa per tots cantons

constipats y panallons.

Per fil l' any s' arrepenteix

y l' hivern desapareix.

Serraule té la humorada

d' anà á dà una passejada.

A Barcelona la gent

lo reb molt indiferent.

Pero l's chés d' allà á Valencia

no tenen tanta paciencia.

rodejat de oficials y que's, fins que l' ajudant que s' hi havia ficat, repararessé en breu, dihentli:

— Ja pot entrar.

Y en Fontova s' veié, sense saber encare lo que li volian, al davant del sanguinari cabecilla dels bigotis grisos, de la mirada torva, que tenia estamordida y ab rahó tota la alta muntanya de Catalunya.

**

— Lo que li volian!

A la primera paraula de 'n Savalls, ho comprendeu en Fontova. Era qüestió de teatro D. Francisco — així l' anomenaven molts — al arribar á Manlleu tenia gran desitj de que s' dongués funció y de que la sèva gent pogués assistirhi. Preguntà per l' encarregat del teatro, li presentaren al geperut, aquest li parlà de las *Joyas de la Roser*, de un actor de Barcelona, *una més que l' Sr. Fontova*! un dels més bons! .. lo qual se trobava casualment á Manlleu, y ab aquests informes ja 'n tingué prou en Savalls, qu' era molt expedit, per combinharlo tot, y manar (aquesta es la paraula) manar que aquella nit sens falta havian de posar-se *Las joyas de la Roser*.

En Fontova probà d' excusar-se; pero fou en va.

— Mirí que no hem ensajat...

— Y què hi vol dir?... Fassan lo que pugan bonament y n' pendrà la bona voluntat.

— Pero es ja molt tard, y avants no comensém...

— Comensin á l' hora que l's siga possible. si no pot ser á las deu, á las onze, ó sino á las dotze .. Lo fet es que hi haja funció.

— Ademés, general, jo no he portat equipatje... ¿com vol que m' arregli si no tinc vestit?...

— De què s' ha de vestir?

— De pagés.

— Y per això s' apura?

En Savalls feu sonar una forta palma: comparegué l' ajudant y li donà ordre de que s' anés immediatament a recollir vestits de pagés per la vila, á fi de que l' Sr. Fontova pogués triar las pesses de roba que li fessin més pessa.

Decididament, no hi havia medi d' eludir lo compromís.

En aquest punt, com si una ratxa lluminosa li passés per sota, davant dels ulls, en Fontova digué, simulant una de sas simpàtiques rialletas:

ACTUALITATS POLÍTICAS.

Per cassar los vots dels mansos,
se para la gran ratera
y lo demés son romansos.

¿Qué ha fet la Junta del Cens?
No re' esperà una resposta...
¡La resposta aquí la tens!

Y ab pitos, crits y guixots,
me li donan es juellos.
Tras una lutxa infernal
s' alsa 'l dret electoral.
En Sagasta es aplaudit
perque fa 'l que havia dit
L' endemà li arman uns llassos
y 'l pobre home va de nassos.
Don Antón, ab molt salero,
puja a dalt del candeler
Fa ministres á en Fabié,
en Tetuán y en Berangé.
S' alsa un xibarri espantós
en contra 'ls conservadós.
En Cánovas va á Bilbao
y 'l xiulan lo més salao
En canvi en Sagasta s' veu
aciamat per tot arréu.
En Peral y 'l submari
comensan á dar que di.
Tot son ensaigs, probaturs
y molts gastos de pinturas.
Quan surt una escleràxa, 's tapa
fentí dona un' altra capa.
Las probas regularment
soLEN anar malament

A pesar de tot lo qual,
en Peral se fa immortal.
Y 'l bon poble de Madrid
l' eleva hasta 'l infinit.
Se nombra una comissió
qu' examini la invenció
Lo dictamen de la Junta
fa acabá 'l Peral .. en punta.
Y declara formalment
que 'l harco es car y dolent...
Lo cólera dóna audiència
en las hortas de València.
Deixa bastant aclarits
deu ó vint pobles petits.
Al últim, mitj sofocat,
desapareix d' amagat.
A Zaragoza 'ls catòlichs
arman uns concerts diabolichs.
Los valents nocedalistas
insultan als pidalistas
Aquests contestan igual
als amichs de 'n Nocedal.
Y 's tanca 'l famós congrés
cfegat pels baladrés
Un dia de sopte ¡pa!
sonan tiros á Calaf.

Es que 'n Campos hi està fent
exercicis de valent.
Quan las maniobras s' acaban
moita gent fins las alaban.
Y don Arseni s' retira
cubert de llovers... de fira.
En Práxedes se desmanda
y s' posa á fer propaganda.
Pero al bò de la funció,
fa mutis de tras-cantó.
Don Cristino y en Sardoal
fan un pastel colossal.
Creman al govern incéns
dintre la Junta del cens.
Arriban las eleccions
y ha tot arréu hi ha rahóns.
Lo govern, molt diligent,
disol las Corts de repent.
Y aquí teniu resumida
d' aquest any la trista vida.
Lo Noranta s' ha acabat ..
¡que Déu 'l haja perdonat!

C. GUMÀ.

obra està escrita per un liberal, se refereix á un episodi de la guerra dels set anys, y vostés, los carlins, no'n surten massa ben parats. Ja li he dit que l' autor es liberal.

—¿Y qui es l' autor?

—En Pitarra.

—Ja n' hi sentit parlar de aquest Pissarra... A veure, á veure, expliquim l' argument.

***
En Fontova veié 'l cel obert. Li aná contant punt per punt l' argument de las Joyas de la Roser, creyent que li produiria un efecte deplorable. Recalca sobre las barbaritats que l' autor atribueix als carlins, y res: en Savalls las escoltava sense inmutarse lo més minim. Arribé al punt culminant del drama

—Una partida carlista té près á un jove .. demanar una suma pél seu rescat... Si no vè la suma dintre de tal temps han amenassat ab fusellarlo.

Al dir aixó creya en Fontova qu' en Savalls s' irritaria y renunciaria al drama y á la representació. Si, prou. En Savalls, ab tota la calma, digué:

—Home, sab que aixó mateix que 'm conta m' està pasant á mi ab 'l hereu Fulano de tal. de Roda? .. Los diners del rescat no venen y ja fa tres días que hauria de fer-se li un cap nou... sols que jo soch massa bó... Vaja dihen.

En Fontova, gracies á ser tan bon actor, pogué disimular l' impresió que li causava aquell cafre que aquell dia estava de filis. Terminá 'l relat del argument y hagué de renunciar á la darrera esperança. No hi havia remey possible: de grat ó per forsa havian de posarla aquella nit Las joyas de la Roser

Se 'n torná á l' hostal, sopà ab quatre esgarrapadas y 's dirigí al teatro. Allá 's troba ab un gros envolüm de roba de pagès: trià las prendas que li feyan més al cas, s' enfarinà la cara y 'ls cabells, se pintà las arrugas ab un tap de suro fumat, y cridá al apuntador, demandantli l' exemplar de l' obra.

Lo geperut corria per las taulas nerviós, esblamehit, més mort que viu.

—Ja veurá, Sr. Fontova—deya—¿qué volta que fés?

—M' has bén posat al mitj del fanch. Precisament acudise't Las Joyas de la Roser... una obra que diu tant mal dels carlins.

—¡Batua 'l ret de la Sila!... ¡Y té rahó!...—exclamava 'l geperut tornantse de mil colors.

Y en Fontova en tant recorria rápidament l' exemplar, llapis en mà, tatxant los passatges més pecaminosos.

—Apuntador—deya—sobre tot cuydado... Tot lo que trobi tatxat ho suprimeix, no ho diu, s' ho empassa .. Miri que sino 'ls carlins son capassos de pèndres'ho com una burla y de donarnos un disgust.

—Perdi cuydado, Sr. Fontova, perdi cuydado...

Y 'l teatro s' anava omplint.

Quan s' alsa 'l teló, era ja molt avansada la nit y 'l local estava atapahit de carlinada. No 's vejan més que boinas y uniformes. A n' en Savalls li havien guarnit una tarima ab una tauleta rodona al damunt, de manera que s' aixecava sobre 'l nivell dels demés. Un detall: durant la representació ningú s' atrevia á applaudir, sino després qu' en Savalls comensava. Semblava talment que al farolxe cabecilla l' haguessen nombrat per un instant *geje de alabar-deros*.

Y quina anguria passá 'l pobre Fontova, durant tot lo curs de la representació! Estava que li venia uoa suor, quan l' altra se'n hi anava. ¿Saben per què? Perque á pesar de las suppressiones fetas ab tant zel, los actors, qu' eren aficionats y sabian lo paper de memoria, una vegada presa l' esbranida 'l deyan á tall de carretilla, sense pararse ab l' apuntador ni res.

Y cosa extranya! Los carlins inmóvils sempre. Desde la escena queyan sobre la sèva cara las més grans picardias á tall de plantofadas, y ells no s' inmutavan poch ni molt.

—Una de dos—exclamava en Fontova quan contava l' aventura—ó aquella gent no comprehen lo sentit de las paraulas, ó tant mateix tenian la cara bén groixuda.

La funció terminá felisment. En Fontova al fi respirava com si s' hagués tret un gran pés de sobre.

Mentre s' estava despullant, entrà al seu quartó aquell oficial mateix que havia anat á buscarlo y li donà las gràcies en nom del general. Al mateix temps y fent ademàns d' encaixar ab ell, apenas en Fontova li allargá la mà, tractà de deixarli un grapat de pessetas.

—¿Y ara?—digué en Fontova—Digui al general que si hi traballat ha sigut per ferli un obsequi; may per obtenir la més mínima ganancia.

Y s' negà resoltament á admetre aquella suma.

L' actor després de aixó y havent lograt sortir-se tan bè de aquella serie de compromisos, ansava tornarse'n á Barcelona lo més prompte. Estava al hostal fent la maleta, l' endemà al matí, quan en Savalls torná á enviar á buscarlo.

—Adiós!—pensá ell.—A veure ara ab quin ciri trençat tornará á sortirte.

Lo cabecilla no volia pas gran cosa. Després de manifestar que la comèdia feta per ell li havia agrat extraordiñariament, li feu saber que desitjava que 'ls accompanyés.

Figürinse la cara que posaria en Fontova al sentirli expressar aquest desitj.

—Vínguese'n ab nosaltres—li deya.—De tant en tant veurà com nos piquém las crestas ab los cipayos... Es molt divertit... Y després á casi tots los pobles ahont aném á raure hi ha teatro... Vosté farà la comèdia... Se li pagarà bè...

—Av. ay, ay... pensava en Fontova no sabent com desempallegar-se de 'n Savalls, impossibilitat de complaire'l y temerós de irritarlo. Per últim se li acudió dir-li que á Barcelona l' estaven esperant, que l' endemà mateix havia d' estrenar una obra, que si ell no hi fos, l' estreno hauria de aplassar-se, perdent la empresa una suma considerable, per lo qual fins seria fàcil que se li demanesssen danys y perjudicis, tant més quan ell havia donat paraula de ser allí...

—Ah, si ha donat paraula, cumpléixila—digué en Savalls.—La paraula avans que tot.

Y donantli uns quants copets carinyosos á la espalla, 'l despedí dihenli:

—Lo dia qu' entrarem á Barcelona ja cal que 's prepare. Aquell dia vull funció.

—D. Francisco—digué 'l comedian—ja ho sab: aquell dia 's vessa tot.

—Vaja, vaja... M' hi alegrat molt de conéixer. Que tingui un felis viaje.

—Igualment, D. Francisco: guardis de pendre mal y disposició.

Y en Fontova, en quan se veié al hostal, llogà una tartana y á tota pressa enfilà la carretera de Vich, respirant á plé pulmó com la rata indefensa que logra escapulirse de les ungles del gat, després de que aquest ha estat jugant ab ella llarga estona.

J. ROCA Y ROCA.

VIDA NOVA?

DASSANTSE amunt y avall del seu quartó ab passos accompagnats com si midés los metres que té la habitació, en Romero Robledo fa 'l balans del any que acaba de transcorre.

—¡Pacol! —'s diu ell mateix, després de passejarse llarga estona:

—Paco, això no filia prou dret! T' has volgut passar mestre en l'art,

de la cuqueria... y has fet un po com unes hosties.

Estàs desacreditat, completament desacreditat: al tèu establiment no hi ve ningú; se sab ja que sols hi vens articles falsificats, ab pesos curts y midas que no arriban à la talla. Lo públic s'ha escamat y se 'l mira la botiga de lluny, com qui 's mira un burro que tira guitzas...

—Me resignaré à eclipsarme, co'n un polítich de quinta filia que 's retira à la vida privada perque li negan un empleo y va a acabar la seva existència en lo reduxit kiosco d'una porteria?

Nó jo he nascut per brillar y moure soroll: quan no puga fer altra cosa, 'm plantaré à artiller ó ingressaré en qualsevol orquesta pera tocar lo bombo...

Torna à passejar ab més agitació que avants, y repentinament s'atura.

—Ja sé—exclama—ja sé la causa de la mèva desgracia. Espanya té rahó, ho reconeix. Soch massa variable, mudó ab massa rapides de principis y de procediments... La norma de la existència, ha de ser la conseqüència... Te; sense pensarlo, hi fet no sé quants versos. Ja ho vindré present: en últim recurs, me dedicaré à fer de poeta... no més per fastidiar en Cánovas.

Pero no divaguem... ¡Ahónt era? ¡Ah! A la conseqüència... Es dir... hi era; no hi era, perque jo de conseqüent no n'he sigut mai en ma vida. Parlava de la conseqüència, com una de les condicions que necessito adquirir pera refer una mica 'mèu credit...

Nada, no m'hi penso més. Ja tinch plan.

Dono la llicència absoluta als meus soldats, y que se'la campin com pugan. Al fi y al cap tots son xicots aixerts, y molt serà que no trobin una colocació lucrativa. Si m'han de creure a mi, que 's fassin toreros.

Després romp totas les meves relacions ab en Martos, ab en López Dominguez, ab l' Alonso Martinez, ab en Sagasta... ab tothom...

¡Alto! Ab tothom, nó: ab en Cánovas no convé renyirhi. Diumenge passat me va prometre ab tota solemnitat ferme president de las próximes Corts. Diumenge... pero jara hi caçhi! ¡No era 'l dia dels ignocents diumenge!, ¡Vaya!... ¡Vols t' hi jugar que 'm va armar una ignocentada!...

¡Vet aquí perquè mentres m'ho estava dihent va semblarme que reya per sota 'l nas!... ¡Ay lo grandissim! Ja me la pagará aquesta Ara mateixa vaig à buscar en Martos, en Sardoa, en... pero si he quedat en que tinch de renyirhi!...

Res, lo dicho: no 'm faré ab ningú, ni ab en Cánovas...

¡Que vají à ferlas à n' en Pidal aquestas bromas!...

Al últim me vaig convençent d' una cosa: lo més perentoriament indispensables ara com ara, es esborrar tot lo mèt passat y comensar foch nou.

¡Any noranta hu, preparat per veure raresas extraordinàries! En Romero, 'l bellugadis Romero va à transformar en un altre home... moralment. Lo físich no se 'l pot canviar ningú, sobre tot quan se tenen certas dents...

¡Adéu, vida passada! ¡Salut, vida nova!

Desde aquest moment, faig lo fermíssim propòsit de tenir formalitat...

—Formalitat?... jaquesta sí qu' es bona!

Ara m' trobo ab que encare no sé formalitat qué vol dir...

Y l' home 's posa à meditar, assentat devant de la taula y ab lo cap entre les mans.

Desde dijous que reflexiona... y avuy encare està preguntantse lo mateix:

—¿Qué vol dir formalitat?... ¿qué vol dir?... —

FANTÀSTICH.

A LA REPÚBLICA.

EN L' ANIVERSARI DEL 3 de janer.

(SONET.)

L' estreny contra son pit à sa estimada
L' enamorat, la vol més qu' à sa vida,
y quan, per la dissort la veu ferida,
per sempre més d'u l' ànima endolada.

Aixís en esta fetxa senyalada
estalla 'l cor en nou dolor sens mida,
y més te vol, y ab més afany te crida
República perduda, no olvidada.

Va profanar la blanca vestidura
lo més vulgar soldat, y presurosa
vares abandonà la terra impura:

Mes, com tots le volém, dolça amorosa,
tú tornarás per nostre vot portada
à fer digne la patria profanada.

E. VILARET.

TOCHS D' ANY NOU.

VANTS que tot, LA CAMPANA DE GRACIA desitja à sos estimats lectors que 'l any 1891 lo començin bé y 'l terminin ab tota felicitat.

Aquí davant tenim arrenglerats 360 y tants dies que 's componen. Que tots sigan agradables per vostres.

Han passat disset anys; pero no ha pogut passar lo record de aquella traïció alevosa.

Republicans: la patria espera 'l dia de la justicia.

Un diàlech propi de aquests dies:

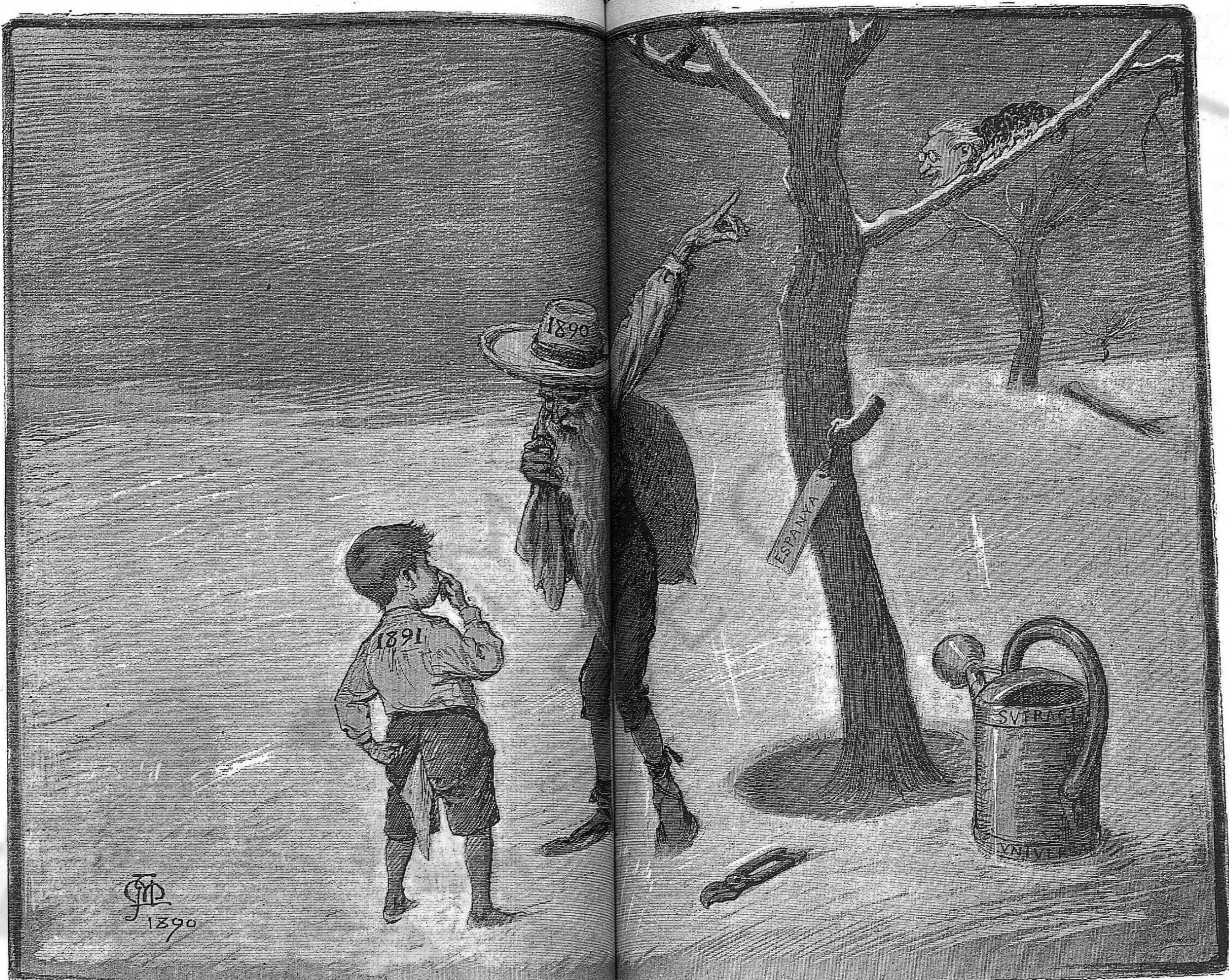
—Vina aquí, Enriquet, vina aquí... ¿que 't duran los

reys, fillet meu?

L' Enriquet:

LA HERENCIA D'ANY (per APELES MESTRES)

—Aqui 't deixo l' arbre, noy; que donga fruyt, tréune la cuca.

Y un altre més satisfactori que aquest: 'l del restabliment de la Repùblica.

Avuy fà disset anys, dia per dia, que sigueren atropellades traidoramente les institucions republicanes que 'l país s' havia donat, en ús de sa libèrrima soberanía.

Lo que havian fet los electors, yá desfer-ho la xarrasca de un general rampellot seguit de un pilot de pretoriàns borrallos.

Aquells soldats que la Repùblica armava pera combatre 'l carlisme, ván ferlos servir pera destruir la Repùblica.

Han passat disset anys; pero no ha pogut passar lo record de aquella traïció alevosa.

Republicans: la patria espera 'l dia de la justicia.

Un diàlech propi de aquests dies:

—Vina aquí, Enriquet, vina aquí... ¿que 't duran los

reys, fillet meu?

L' Enriquet:

—No 'm duran res... ¿Que 's pensa que no ho sé que tot això dels reys es una enganya?

Y després diran que las criaturas no progressan.

En Sagasta, succeixi lo que succeixi, no vol deixar de ser monàrquich.

Quan li convé jura y perjura que avants que tot es liberal y hasta democràtica.

Però la llibertat s' anima, la democràcia s' enardeix... y adiós liberalisme! ¡adiós esperit democràtic de 'n Sagasta!...

Aquest any diuhem que posarà las botas al balcó.

Vòl veure qu' es lo que 'ls reys li posan.

Los reys es molt probable que li juguin una mala treta. De bonas à primeras se n' hi enduràn lo calsat y per tot regalo li deixarán un paperel que portarà escritas les següents paraules:

—¡Qui ho havia de dir que un home que tenia fama d' espavilat com tú, se deixés pendre las botas!

A Fransa més que à Espanya, à primers d' any, hi ha la costüm d' enviar targela.

Siguem galàus ab las senyors.

«A Madame la République française: salut et fraternité.»

Hi ha una tradició que suposa que lo que 's fá 'l dia de cap-d' any se repeteix indefectiblement durant lo curs de 'l anyada.

Si això es veritat, ja sabém lo que 'ns toca à la majoria dels espanyols.

La majoria dels espanyols hem passat lo dia de cap-d' any, diuent pestes dels conservadors.

L' adoració dels reys, tal com la descriu lo Nou Testament, no es més que un simbol.

L' infant Jesús, nascut pobrement entre pallas, es l' imatge del poble, la personificació de lo més interessant que té la societat, desde 'l moment qu' es ell la societat tota entera.

1891.

Un cap-y-cúa.

Si aquest any no guanyém, no guanyarem mai. Fundantme en lo valor de las xifras del any que començem, per més que se'm tildi de supersticis ó maniatich, tinch mitjas esperances de que 'ns la passarém d' alló més bé. No sempre hem de ser pessimistas.

Demostració:
Si sumem los quatre números del any, trobarém un total de 19.

Sumats l' hu y l' nou fan 10.

Un y zero fa 1.

Ara, multiplicantlos per la suma total dels mateixos, 6 més clar, 1891×19=35929.

Sumadas las xifras d' aqueix producte, fan 28.

zero tornats à fer 1.

De manera que, en últim resultat, queda 'l número 1 sempre

En conseqüència, à més d' esser aquest any un cap-y-cúa d' uns, temim qu' es un any de 1.º ó siga, en any del hui.

En les reglas de restar à la resta, no surt lo compte.

'S veu que 'l any no li convé disminuir.

Las reglas del progrés son sumar y multiplicar.

Y 's coneix que 'l any 1891 no vol seguir cap més regla.

La demostració no pot ser més matemàtica.

i, Visca, donchs, l' any 1891!!

J. BARBANY.

AL NORANTA HU.

Com ara vén a la vida,
y no tens seny, ni cabells,
ni nas, ni gens d' experiència,
vull donarte alguns consells.

En primer lloc, averigua
vida del any passat
y vés de segui un sistema
completament oposat.

No vulgas que 'ls canovistes
governin més la naçió,
y digals que ha arrabiat 'l hora
de dar 'l adéu al turró.

Procura que la persona
que arribi à ser concejal,
visqui sens fer visitas
al rebost municipal.

Quan 'ns cridin à les urnas
vigila, vigila bè,
y evita que ningú hi tire
ca relatas de papé

Clava llenya a aquests politichs
informals y trapalons.

ouv mudant de bandera
cou nosaltres de milions.

Perseguir als que 'ns estafan,
als que 'ns portan à morir
als que donan pés de menys
y als que tiran agua al vi.

Tapa la boca à en Romero,
tréuus en Martos del mon
y dona lo que a tu 't sembla
al general del litorà.

Fes que la Tabacaleria
vengui tabaco virtat,
en lloc dels actuals cigarros
de soro mal disfressat.

Suprimeix consúms y cédulas
y posat a suprimir.
Suprimeix també altres coses
que casi no 's poden dir.

Avisa als que van à Ameríca,
si la emigració retruny,
que no tenen d' anar tan lluny.

Fés que 'l nostre poble tingui
lo catell ben esquilat,
demonstrantli las ventatges
que 'ns dona la llibertat.

Digali que no s' escolti
als malvats ó trapassés
que burxas per apartar-lo
de las vidas del progrés.

Explica bé fès comprendre
la importància capital
que entra: ya la reconquesta
del sufragi universal.

Demosta que ab questa arma
lo poble diu l' últim mot,
perque d' una sortaguda
pot ferse dueny de tot.

Any noranta hu espanyat,
lo camí està ensabonet,
y tenim ganas de córre'l
ab molta velocitat.

Los embrassos que 'ns rodejan
dalt y baix, à tort y à dret,
ja 'ns apurran la paciència
y volémen aviat fer net.

Tu, qu' ets jove, pots donarnos
una empenta ab lo teu bras,
arrollant tots los obstacles
que 's presentan. «Ho faràs?

Ja ho veurém! Si acás m' escoltas
y probas que m' has comprés,
seràs un avi digníssim
del proxim noranta tres.

C. GUÀ.

POLÍTICH MENDICANT.

¡Pobre D. Cristina! Qui li havia de dir que cap á sas vellesas, aniria á demanar un districte per amor de Déu.

LOS REYS.

A están á punt d' arribar.

¡Pobra gent! Deben fer pena pèl camí, carregats ab aquella col·lecció de bultos...

A mí ja 'm sembla que 'ls veig.

Los tres van á caball; lo rey negre al mitj pera evitar que 'ls dos blanxs se barallin. ¡Son tan freqüents las qüestions entre 'ls reys veixins... si son reys blanxs!...

A continuació segueixen los criats, traginant los fards y caixas dels regalos.

Son uns bultos que fan por. Las nínas hi son á mils, las cuynas y carrets á milions, los soldats... ¡oh! l' aritmética no té prou números per expressar la cantitat de soldats que portan.

Los criats de la comitiva prou procuran que 'ls fards y paquets no sufreixin averia y arribin sencers al seu destino. La carga es molt grossa, lo camí dolent y 'ls criats comensan ja á estar aburrits. De tant en tant ¡plam! una caixa va per terra.

—¿Qué ha caygut? —diu lo rey negre, girantse sobressaltat, al sentir lo soroll.

—Lo fardo de las escopetas.

—¡Cullífulo desseguida!... ¿que s' ha esbotzat, potser?

—Sí, senyor: una mica...

—Arrepleguéu totes las escopetas, donchs... ¡Sobre tot las armas!... Es lo que té més salida.

Al cap de poch rato, un'altra ensopageda. Los reys tornan á sentir l'estrepit d'un bulto que rodola per la carretera.

—¿Qué us ha caygut ara? —pregunta un dels tres monarcas

—La gran caixa dels llitets...

—Oh! ¡Les llitets! Miréu que no n'haja saltat cap. Son los objectes més buscats y 'ls que 'ns dónan més reputació, després de las armas...

Ab aquestas peripeicias, la caravana oriental va fent lo camí y acostantse á las ciutats civilisadas.

Antiguament, quan los Reys venian, diu que durant tot lo viatje estaven rihent, contant qüentos, fent broma y recordant incidents dels anys passats...

Ara venen serios y taciturnos, lo mateix que si anessin á un enterro y no haguessen heretat res del difunt.

Casi h'ei tota la travessia no desplegan la boca, com no s'ha per remediar una mica 'ls desastres de las caixas que de tant en tant cauen.

Y si comensan alguna conversa, acaba tan melancòlicament, que no sembla sino que mudan de casa perque no poden pagar lo lloguer.

Lo tema es sempre 'l mateix.

—¿Com te sembla que anirà aquest any aixó, Gaspar?

—Qué sab un hom. Melcior! Se 'm figura que d' uns quants anys ensà, aném de capa caida.

—Y tal! —salta en Baltasar, plorant ó poch menos: —com més va, més exigent se torna la humanitat. Avants ab res se contentavan. Una mica de turró, quatre confits, una banderota... qualsevol tonteria bastava pera deixar á la gent satisfeta. Ara... si no 'ls deu la vostra propia corona, sembla que no 'ls donéu res...

—Cointam'ho á mi! —respon en Gaspar: —l' any passat una noya va tirarme una nina per la cara, declarant que presents tan mesquins y tan carquinolis... així mateix ho va dir, que presents tan carquinyolis no 'ls acceptava de ningú.

—La culpa es nostra! —murmura en Melcior: —perque 'ls acostumavam tan malament. No donguessim res, ja es-tariam illestos...

—Pobres Reys! ¡Y tan illestos com estarien!

Lo dia que deixin de donar, tothom los hi gira la espalla.

Tothom: hasta las criatures que posan la sabata al balcó.

A. MARCH.

ENDIM un tribut de dol al eminent actor Lleó Fontova. LA CAMPANA DE GRACIA, amant de las glòries catalanas, s' associà dilluns á la manifestació de dol que Barcelona entera dedicà al més estimat de sos artistas de teatre. Fontova era més que un actor; era la personificació més cabal y més ben dotada del teatre català. Los infinitos personatges ab qu' ell va enriquirlo, ja no 'ls tornarem á veure. Es impossible trobar un altre artista que sàpiga donarlos la vida qu' ell los hi preslavà.

Ab Fontova no ha mort un actor: ha mort l' actor únic.

En lo folletí del present número trobarà descrit lo lector un dels episodis més curiosos de la sèva vida artística, de qual veritat responém.

Lo dia del enterro eran molts los admiradors del artista, als quals las llàgrimes los humitejaven los ulls.

Un d' ells va dir:

—Es la primera vegada que aquest célebre actor cómich, que tant nos havia fet riure, 'ns fa plorar.

Ja está fet lo pastel d' any nou.

En Cánovas s' entén ab en Romero, assegurantse que en les pròximes eleccions D. Paco formarà part de la candidatura oficial que votaràn los burots de Madrid.

—Qué s' hi fara!... Havia de ser y ha sigut.

Deu los crieys y ells s' ajuntan.

Ara sóls falta que al ajuntarse, 'l pais los separi á cops d' escombra.

Perque no sé si ho saben.

Las eleccions á Madrid van mal dadas pels conservadors, y com l' home que s' ofega es capás de agafar-se á un clau rubent, en Romero Robledo, que no 's para may en barras, està traballant com un desesperat á fi de lograr la llibertat del famós matutero *Pep dels ous*.

—Es un dels homes que 'm convé més tenirlo al costat en la gran batalla electoral —diu fent prodigis d' eloquència. —La llibertat de *Pepe el huevero*, y la victoria es nostra!

—Quin escàndol!

Los conservadors son aixís.

No 'n tenen prou ab l' ajuda dels burots; necessitan l' auxili dels burots y dels matuteros.

A aixó ha vingut á parar aquell prestigi y aquell respecte de las antigues classes conservadoras, que deyan que 'ls liberals eran una colla de perduts.

—Tot s' ha perdut, fins la vergonya!

Hem llegit ab molta complacencia lo manifest que, dirigit á sos companys de treball, firma un numeroso núcleo de obrers, entre 'ls quals hi veiem lo nom de algunes personnes molt conegudes y apreciades dintre de la classe.

Lo manifest té per objecte donar á coneixer la formació

de un nou partit que adopta 'l títol de *Partit del socialisme oportunitista*.

—Ben vingut siga á la vida pública!

Lo *Partit del socialisme oportunitista* no pot menos de sernos altament simpàtic.

No es un partit que nega, com altres branques del socialisme: al contrari, ell se basa en afirmacions claras y categorícas.

La sèva primera afirmació, es en favor de la República. Tendeix, per lo tant, á treure á la classe obrera del retrahiment polítich, en que algúns voldrian mantenir-la contra 'ls seus interessos.

Lo manifest encare diu més.

Lo nou partit se compromet á impulsar endavant tota situació liberal, fent tota mena d' esforços y de sacrificis pera mantenir-la contra 'ls embats de la reacció, á fi de anar recabant lo major número de millors possibles, en favor de la classe obrera.

Aquest es lo camí, y nosaltres nos felicitem de tot cor, que un gran núcleo de obrers l' hajen empes. Demanam l' ajuda dels obrers de la intel·ligència, y no duplém un moment que l' obtindran, tant més quan en lo seu programa de reformas hi abundan las de caràcter pràctic, que poden anar-se convertint en realitats, mediante lo concurs de tots los homes de cor y amants desinteressats de las classes treballadoras.

Aquest any los reys nos preparan una sorpresa molt agradable.

—Saben aquell viatge del Sr. Salmerón, aplassat tantas vegades, á causa de retenir-lo á Madrid los debats de la Junta del Cens?

Donchs se realisarà lo dia dels Reys.

Crech que tots los republicans lo dia dels Reys donarán una mostra de republicanisme, assistint a rebre com se mereix al ilustre ex-president de la primera República espanyola.

La presó del segon comandant de municipals Sr. Canut, posat al puesto que ocupava, pels conservadors, ha produït en l' opinió un deplorable efecte.

Y no obstant, ara tot just comensém.

De un cos que hauria de servir únicament per vigilar, y al qual fan servir per falsejar eleccions, espérinne totes las sorpresas.

No hi ha res que desmoralisi tan com lo mal exemple.

Als conservadors los cabrà la glòria de haver-ho perturbat tot.

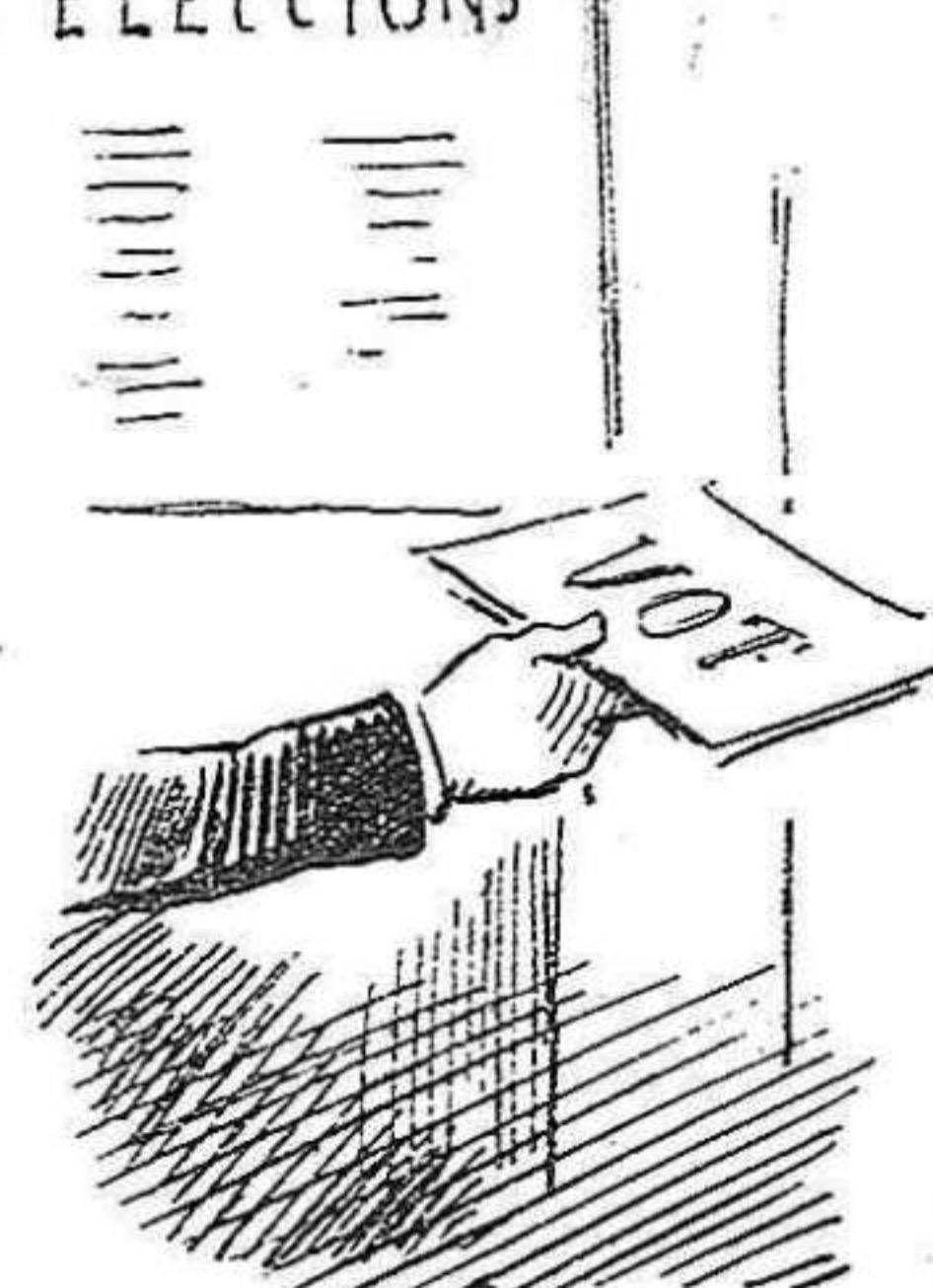
CARTAS DE FORA. —La escena que vaig á contarlos passé á la iglesia de Artés L' arcalde, acompañat de la sèva senyora y de la senyora del secretari, entrà á missa matinal un diumenge del passat desembre, y trobant lo seu banc ocupat per tres subjectes, ab veu de tró 'ls digué que s' allessin desseguida. Los dos ho verificaren immediatament; no axí 'l tercer per trobar-se mitj baldat. Quan se disposava á alsarse, l' arcalde dihid: —«Soch autoritat», l' agafà y de la primera empenta lo feu caure al passadís del mitj de la iglesia. Allí s' hauria quedat, si algunes persones compassivas no l' haguessen alsat, accompagnantlo á seure á un grahó de la escala del cor. Aquí tenen un exemple de la caritat que practican los missaires.

LOS REYS.

Afiran los reys qu' ells son, si segueixen governant,

CONTRASENTIT.

ELECCIONS

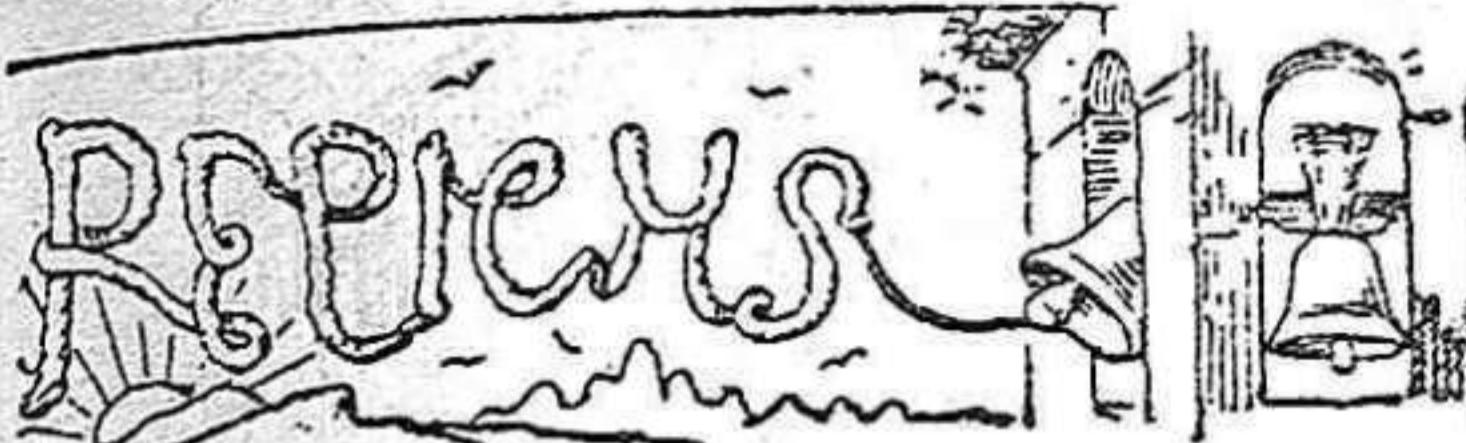

Mol'a gent lo vot retxassan,
ab tot y que fentho aixís
privan de treure la grossa
al nostre pobre país;

Y en cambi á la loteria
acuden los caramots,
produtint sa propia ruïna
y la desgracia de tots.

los únichs que salvarán
lo nostre infortunat mon.
Mes la historia clar nos diu,
y la historia está en lo cert,
que casi á tots els los pert
lo seu poder excessiu.
Si no saben dominarre
¿cómo dominants y reys son?
¿Cómo poden regir bé 'l mon
si els no saben gobernarre?

V. TARRIDA.

NCARE falta un més per ferse las eleccions, y ja se sap qui serà 'l president del nou Congrés.

Los conservadors ja s'ho tenen tot cuynat y pastat.

Lo nou president del Congrés ha de ser en Pidal.

Aixis demostra 'l mònstruo 'l gran amor que sent per la llibertat. Avants de las eleccions l'amanyaga... Donéuli una majoria, y la llibertat y las conquistas democràtiques aniran á caure dintre de la boina de 'n Pidal.

¡Ay del país liberal, si no treu lo Sant Cristo gros!

La Junta del Cens no ha trobat medi per anular las eleccions de diputats provincials de Barcelona.

Diu que no hi ha probas.

Ja ho saben. Un altra vegada serà precis tallar las mans que fassan trampas y remétreles á la Junta del Cens ab una esquela que diga:

—«Aqui tenen un cistell de probas.»

¿Cóm s' explica que 'l Sr. González Solessio, que tantas simpatias s' havia captat á Barcelona la primera vegada que va gobernar la província, s' haja fet avuy tan impopular ab las garrotadas repartides als obrers y ab lo sistema especial de fer eleccions?

¿Cóm s' explica? De una manera molt especial.

S' explica per alló que digué 'l poeta:

«Nunca segundas partes fueron buenas.»

Ja se sab de sempre: conservadors al poder, timbas en moviment.

Lo jutje de guardia de Madrid va donar aquest dia una batuda, sorprenent á dos o tres círculs estirant l' orella al gal, ab tot lo salero.

Entre 'ls cassinos sorpresos se n' hi conta un del qual es president lo general Dabán, director de la Guardia-civil.

¡Vaya, que li dongan un ascens!

Un altre circul es politich y professa ideas acendradament monárquicas.

Los jugadors de aquest circul no han de tenir gens de por. Ecls sempre podrán dir:

—Som monárquichs en tanta de manera, que passem tot lo sant dia acariciant als quatre reys del joch de cartas.

¡Adiós poesia mística de la Terra Santa!

Ha sortit un negociant anglés que ab tota la flema ha comprat l' hort de Getsemani, ab l' intent d' establirhi un gran hotel.

Allà ahont lo Redemptor del mon féu oració, podrà 'l viatger saborejarhi los primors culinaris més sabro-sos.

Y si l' ingle entén lo negoci, fins serà capás de servir olivas confitadas de l' hort mateix de Getsemani.

Las Corts han sigut disolts.

Hi havia obligació de reunirlas dintre de l' any. Aixis la Constitució ho ordena; aixis lo mateix Cánovas ho sostenia quan se picava las crestas ab en González Bravo.

Pero sobre la constitució, hi ha la conveniencia; sobre la formalitat política, la conveniencia; sobre la rahó pública, la conveniencia sempre.

De questa feta en Cánovas deixa de ser un home públic pér convertir-se en un pare conveniencias.

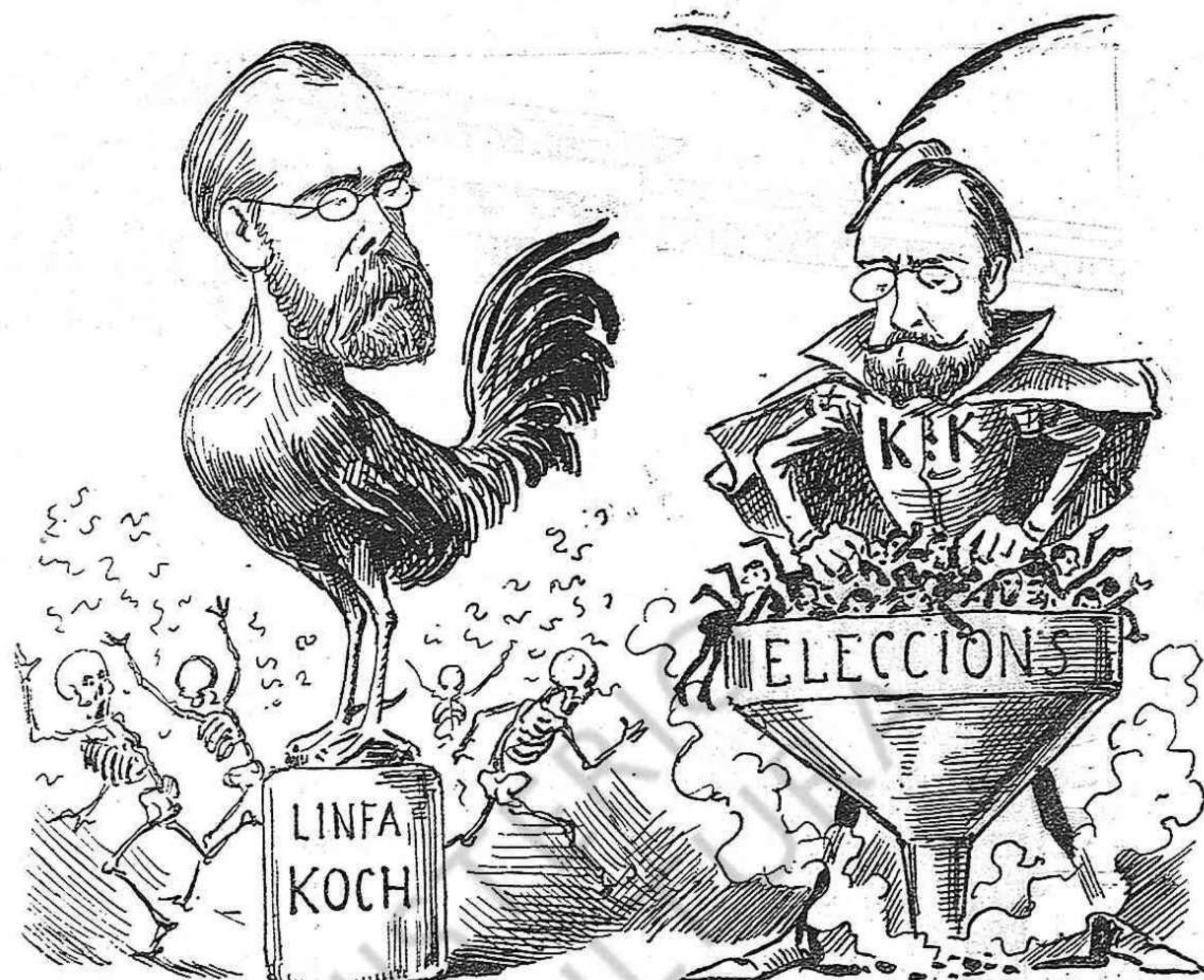
Llegeixo:

«Anoche conferenciaron largamente los Srs. González Solessio y Planas y Casals.»

«Créese la entrevista relacionada con la cuestión electoral.»

Me sembla que si comensa tan aviat á fer la pastara-

Koch y Silvela.

Un que cura la tisis.

Un que 'ns fará torná tisichs á tots.

da, lo pastel que no ha de ficarse al forn fins lo dia primer de febrer, ja serà agre.

Se parla de que 'ls fusionistes barcelonins s' entenen perfectament ab los conservadors.

Ja ho veuen: cauen del costaf de la llibertat.

Ja sabia jo, que al veure 'ls creixents progresos del esperit republicà, s' entregarien al dimoni, Pero en lloch d' entregarse al dimoni s' entregan als conservadors, lo qual es cent vegadas pitjor.

Uns versos divertits de un periódich neo:

«Y pues fuiste concebida
sin pecado original,
libradnos, Virgen María,
del progreso liberal.»

La cosa no está prou bé. Los versos haurían de acabar així:

«libradnos Virgen, María,
de tot neo carcamal.»

A un conservador que 's passejava per la Rambla, un periodista va sentirli la següent expresió:

—«S' assegura 'l càrrec de diputat per Barcelona al que depositi 25,000 pessetas, qual canlitat deurà entregar al rebre l' acta.»

Los conservadors han canbiat de sistema. Ja no compren vots aislats per dos pessetas: pretereixen comprar actas falsificadas per 25,000.

Una notícia:

«Ha sigut trasladat á Madrid l' administrador de correus de Barcelona, Sr. Fernández Duro.»

Ja ho veuen: un duro que teniam y 'i govern se l' emporta.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Ca-ta-ri-na.

2. ANAGRAMA.—Marcet-Mercat-Cremat.

3. TRENA-CLOSCAS.—Lo castell dels tres dragons.
4. ROMBO.—

P E T
P O R R O
C E R V E L L O
T R E N A
O L L A
O

5. GEROGLÍFIC.—Entre Barcelona y Moncada quatre estacions.

Han endavinat las 5 solucions los ciutadans Soldat Ras, P. Miarón y Un Gallardo; 4. Pau Figa y Tururut; 3. N. A. B., Pere Brescas y Falamero; 2. Un candidat y 1 no més, M. A. U., Un Sabater y Reinaldo.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Nassari Pum, F. Torres, Berto'do, J. Barrera, Sadir, J. Viñas, M. Alegre y P., Xalo del Born, Pascual, Principiant en la materia y Salagarsa:—Lo que 'ns envian aquesta setmana no fa per cas.

Ciutadans F. Ciriach, R. Giné (a) Llagosta, A. C y Barretina, R. Agla F., L. P. Rez, J. Resar, Mayet, Mr. Eugon y Pep Caixa:—Inserarem alguna cosa de lo que 'ns remeten.

Ciutada Xanigots: Los versos són una mica desballastats: los trena-closcas van bé.—Ch. Condorcet: Las composicions las trobem una mica estranyas — Aguiletas: Las de vestó sou regulars.—J. Giné (a) hereu de casa: Ni lo de la setmana passada, ni lo de la present mos fa 'l pes.—J. Cap. Gracias per la noticia: en la poesia dedicada al eminent Fontova hi voldriam una mica més d' elevacio.—A. Cortina: Lo mateix li dinem respecte a la que 'ns envia.—J. Carbonell: La composició esta plena de rimas repetidas y de assonancies —R. Bruna: L' idea es molt vella.—D. Piera: L' article té alguns tochos una mica massa naturalistas.—J. Soler F.: Dels dibuixos pot aproparse l' idea.—P. P. T.: Queda complacut.—J. Alamativ: Refassí 'l sonet: l' idea v , no aixis la forma. De lo demés aprofitarem alguna cosa.—R. Puig y R. (Viladecans): La poesia demostra la bondat del seu cor; pero als lectors en general no 's interessaria.—J. de Ma y G.: L' article fins com ignorantada es manso.—Ll. Salvador: Va bé.—Pepet del Vendrell: Adverteixi que 'l estribillo de la composició no consona ab cap vers. Aprofitarem alguna cantarella.—E. Sunyé y S. Lopez: L' assumptu resulta estrany, y per estrany no 's agrada.—Morell B. Xinxola: Es fluixet.—J. Mont: En la xarada hi falta alguna cosa que fassa referència a la silabi primera; de manera que 'l que vulga interpretarla, per forsa s' ha de quedar a les toscas.—Telesforo Pegadeila: En la poesia hi ha poca facilitat, y además l' idea epigramatica del final ja s' ha dit molt.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro. 27.

¡JA HA SORTIT! y ESTÁ PRÓXIM Á AGOTARSE LA 2.ª EDICIÓ DE
L' ALMANACH DE LA CAMPANA DE GRACIA

Escript pels més reputats autors catalans, é ilustrat profusament pels distingits dibuixants MOLINÉ, MESTRES, FOIX, LABARTA, VAZQUEZ, MIRÓ y ab magnificas cromo-litografias per LABIELLE.

LO PREU COM SEMPRE: 12 RALETS!

¡Cuitin! ¡Cuitin á comprarlo, si no 's volen quedar sensa

LA SABATA AL BALCÓ (per N. VAZQUEZ)

No cal fiar-se de les apariències: tot lo que 'ls reys poden portar son objectes de fira.